

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. Nr. 230.

76de Møde.

Lørdagen den 15de Juni.

(Fortf.)

Beskytelse (fortsat): Forholdet mellem de 3 Afdelinger, hvori man har deelt de Skatteydende, vilde altsaa aldeles blive det samme; det samme Beløb af Skatten, som Kjøbstæderne betragtede som Heelhed havde ydet, førend denne Lov udkom, som Andeel, vilde de have kommet til at ydrede, efterat denne Lov var udkommen. Det forekommer mig derfor ikke, at man med Hensyn til Indqvarteringshjælpeskatten har overholdt det Princip, man selv har opstillet for Loven. Jeg kan derfor saaledes ikke være enig i, at man derved er kommen ind paa den rigtige Vej med Hensyn til at bestemme Hjælpelindqvarteringskatten. Det forekommer mig, at hele Spørgsmaalet om Indqvarteringen og den Byrde, der derved paalægges Borgerne, skal betragtes i sin Heelhed og ikke blot med Hensyn til Kjøbstæderne. Jeg troer, dette er anerkjendt af de ærede Talere, som have yttret sig derom her i Forsamlingen, og derfor troer jeg, at man burde have ladet Spørgsmaalet om Indqvarteringsbyrden urørt; man burde have gennemført det Princip, som gjælder for Loven i dens Heelhed, ogsaa med Hensyn til denne Afdeling. Man havde derved, forekommer det mig, ikke valet de Tvivl, som senere ere opstaaede, og man vilde, forekommer det mig, lettere være kommen til senere at løse hele Spørgsmaalet med Hensyn til Indqvarteringen. Men, naar det i Motiverne er paaberaabt, at den Bestemmelse, man har taget, skulde lette den fremtidige Omordning af Indqvarteringsvæsenet, da troer jeg, at denne Øtring snarere bør betragtes som ikke at være fremsat, og det vilde vistnok bidrage meget til, at de Betæneligheder, som ere opstaaede med Hensyn til denne Indqvarteringsstat, vilde bortfalde, der-

som det høitærede Ministerium vilde erklære, at disse Ord ikke skulle betragtes som havende nogen forbindende Kraft, men at hele Spørgsmaalet om Indqvarteringsbyrden er aabent og senere vil blive afgjort. Jeg skal blot endnu tillade mig at yttre, at det med Hensyn til hele Sagen vistnok havde været ønskeligt, om der var fremkommen en Beregning fra Generalindqvarteringscommissionen om, hvorledes Skatten er bleven fordeelt over de enkelte Kjøbstæder, og hvilken Godtgjørelse de have faaet. Jeg har tilladt mig derom at henvende en Ønskefordring til den ærede Indenrigsminister, men jeg har endnu ikke, saavidt jeg har opfattet, hvad der er bleven yttret, hørt, hvorledes dette Forhold stiller sig, og om ikke Regnskab fra Generalindqvarteringscommissionen burde fremkomme.

Boigt: Uagtet det efter det Resultat, som ved Afstemningen under Sagens 2den Behandling fremkom, synes utvivlsomt, at denne Lov vil gaae igjennem, saa finder jeg mig dog, da jeg ved Sagens Afslutning ved anden Behandling blev forhindret fra at tage Ordet, beføiet til nu ved 3die Behandling at fremsætte nogle enkelte Betæneligheder imod denne Lov. Disse Betæneligheder angaae meest den samme Øjensstand, som den sidste ærede Taler berørte, nemlig Indqvarteringskatten. Det staar for mig meget klart, at det blandt Kjøbstæderne vil vække en ikke ringe Misnøie, hvis Indqvarteringskatten skal calculeres paa den Maade, Forslaget indeholder. Jeg skal ikke gaae ind paa at undersøge, hvorvidt den Forventning, der har været herskende i Byerne om, at de, da de nu ere blevne berøvede Børnesfriheden, vilde faae Lettelse i Indqvarteringsbyrden, er begrundet eller ikke. Denne Forventning er imidlertid herskende, og har fæstet dyb Rod hos dem. Men der er en anden væsentligere Grund, som det forekommer mig, at Kjøbstadborgerne ville anføre mod en forhøiet Skattebyrde, det er den,